

27 de maig 2016 – Jubilació.

Bona vesprada a totes i a tots els membres de la CE del Penyagolosa: mares, pares, companyes d'administració i servei, alumnat, claustre del professorat, amigues i amic del Det de Biologia, equip directiu, ...però molt especialment, bona vesprada als veritables protagonistes d'aquest acte: L'alumnat de 2n de Batxillerat.

No per ser un tòpic és menys cert que vosaltres i nosaltres vam eixir per fer eixe viatge idíl·lic cap a **Ítaca** que ens contà el poeta **Kavafis** i ara, vosaltres deixeu el port de l'Educació Secundària i navegueu cap a un altre que els vostres ulls ignoren, però que serà, de ben segur, **ple d'experiències**. En aquest viatge, no esteu sols, teniu la família i el vostre professorat; nosaltres, els jubilats, també, sense forçar la travessia, ens dirigim cap a un altre port, ara com a "**becaris de la vida**".

Em sent orgullós de participar en aquest acte representant als meus companys que aquest curs es jubilen, ens jubilem. Ara ens toca reflexionar sobre tot el què hem viscut, és per això que vaig a fer 5 cèntims d'aquesta trajectòria.

Al llarg de 38 anys he tingut ocasió d'adonar-me que allò que ens deien en l'etapa de formació sobre que el mestre, la mestra són aquells que ensenyen i l'alumnat qui aprén estava **ben lluny de la realitat**; considere que una bona mestra, un bon mestre ho és si continua essent alumne fins a la fi dels seus dies de docència, **aprenent**.

Tant de bo siguem vells quan fondegem l'illa, però sobretot, rics de tot allò adquirit al llarg del camí; un camí **ple de coneixences i de vivències**.

En eixos 38 anys he tingut alumnat de primària, d'EGB, d'ESO, de Batxillerat, de Formació de persones Adultes, de Compensatòria i d'Universitat, de totes i de cadascuna d'aquestes persones **he après**. A elles, alhora que jo aprenia, com deia Paolo Freire, he intentat **ensenyar-les**, no transmetent coneixements, sinó **possibilitant-los la capacitat de produir i construir**; tasca difícil que no sempre he pogut aconseguir.

És per això que em sent **ric** de tot allò que he **assolit**. Fins i tot les errades aporten aprenentatges; fent el camí, així, a poc a poc, he sabut el que volen dir les **Ítaques**.

Durant 38 anys, des de Terol i de punta a punta del País Valencià, Dolores (Alacant), El Port de Sagunt (València), Vila-real, Vinaròs, el Grao i Castelló ciutat, en cada centre he gaudit de companyes i companys magnífics.

Per això he pregat que el camí **fora llarg**, tot tenint clar que la vida passa davant els nostres ulls amb celeritat; però prou llarg per haver passat per 5 reformes del sistema educatiu: LODE, LOGSE, LOQE, LOE, LOMQUE ... i, de ben segur, l'any vinent una altra de la qual, afortunadament, em lliuraré; unes reformes mai exentes de politització. Ara, des de fora del sistema actiu, la meua experiència m'ha ensenyat que cal demanar als polítics i

a les polítiques, de qualsevol signe, se centraren a fer política i que deixaren l'educació per al camp de la Pedagogia.

I és per això que un sistema educatiu no pot reformar-se a base d'informes provinents d'avaluacions externes, com PISA, sense considerar, posem per cas, les diferències entre països i, malauradament, sense considerar, les evidències científiques internacionals, ni una ètica que recorde que l'alumnat no és oportunitat de negoci sinó persones amb drets inalienables.

Pose un exemple molt senzill, per a entendre les meues paraules: "si tenim un seat 600 i li posem els retrovisors d'un ferrari, continuarem tenint un 600".

I és que, personalment, considere que l'educació és un art (perquè amb ella fem), és ciència (perquè amb ella sabem) i és tecnologia (perquè amb ella sabem fer). Quan ensenyar és tot això, aprendre és un plaer. És per això que en qualsevol procés d'ensenyament – aprenentatge, no té cabuda cap ideologia política ni cap tipus d'adoctrinament.

Per acabar, en aquests 38 anys, he tingut la gran sort de fer allò que sempre he volgut, ser docent, he estimat la docència i continue estimant-la; els moments bons, els que perduren, han superat, per molt, els dolents que s'obliden molt prompte; tant de bó que vosaltres, alumnes, tingueu les mateixes oportunitats amb l'esforç, el suport i la companyia de la vostra família.

Vosaltres, estimat alumnat, i nosaltres els que ara ens jubilem continuem la travessia cap a Ítaca, cercant els camins dels vells anhels, ple d'incerteses.

Aquests anys m'han ensenyat que mai no ens hem de penedir del dia a dia, perquè cada moment és únic i no som conscients de la importància de les accions i de les vivències fins que ja han passat.

Com deia el poeta Kavafis:

***Més lluny, heu d'anar, hem d'anar, més
lluny
dels arbres caiguts que ara us
empresonen,
i quan els haureu guanyat
tingueu ben present no aturar-vos***

***Més lluny, sempre aneu més lluny,
més lluny de l'avui que ara us
encadena.
I quan sereu deslliurats
torneu a començar els nous passos***

Gràcies a totes i tots que ens heu ajudat fins ací.

Gràcies, en especial a tres persones, la meua família, sense els quals no haguera pogut arribar a aquest port.

Salut i gaudiu d'una escola pública, digna i de qualitat per a totes i per a tots.